

Předsezónní 2016

aneb

... výjezd první...

Předsezónní

První výjezd, 9.1. 2016.

Tento výjezd nenaleznete v kalendáři výjezdů. Je to proto, že vznikl zcela spontánně, protože jsem usoudil, že je nutné, vyzkoušet nové, krásné a úžasné kolo. Aha, to vlastně nevíte. Mám nové kolo. Jak k tomu došlo?

Jak postupuje čas, začínají lidé pohodlnět, a to tak, že si pořizují všelijaké elektronické pomůcky, včetně jízdních kol. Dlouho jsem tomuto trendu odolával. Ale i já jsem podlehl. Ve druhé polovině loňského roku jsem zakoupil úplně nové krásné součástky ze kterých jsem si kolo sestavil. Vyznačuje se tím, že má elektromotor, hromadu elektroniky, a ohromnou baterii. To všechno jsem narouboval na rám, kola, řídítka, sedlo, pedály a další nezbytnosti tak, aby z toho vzešel úžasný stroj. Samozřejmě první zkušební jízdy mám již za sebou. Šlo o různé drobné popojíždění po okolí bydliště, tak abych se dokázal vrátit za své. Má se na mysli že kdyby selhala elektronika motoru, nebo něco takového, abych byl schopen dojet vlastní silou. Zatím se kolo chová velmi mravně. Vypadá, že mě bude poslouchat a kromě toho mi velmi, velmi ulehčuje různé přejezdy nepříjemných kopečků. Původní myšlenka však byla, že toto kolo bude sloužit především pro dopravu do práce a z práce. Nikoliv proto že bych byl nějak super líný, nebo že bych snad nedokázal zvládnout ony dva ohromné kopce které mě od pracoviště dělí, ale proto že při zdolávání těchto kopců se vždy velmi, velmi orosím a pak je mi velmi nepříjemně a je to velmi cítit. A to jak jistě pochopíte v práci trpět nelze. Proto jsem se rozhodl že to bude takto: do práce pojedou s pomocí motoru tak, abych zdolal oba kopce a příliš se nezpotil, z práce potom pojedou na vlastní pohon. A samozřejmě asi ne úplně přímou cestou, abych se mohl odreagovat z práce a přijel domů s čistou hlavou. Tak. Toto v zásadě již funguje. Teď ovšem potřebuji dojet někam kousek dál, tak abych vyzkoušel co vlastně všechno nové kolo umí a přitom nemusel mít strach že se nestihnu vrátit domů před úplným vybitím baterie. Tak tolik myšlenka.

K výjezdu jsem se odhodlal právě dnes kdy je sobota, venku není sice příliš pěkně, ale dá se předpokládat, že nebude moc velký provoz, a kromě toho nebude úplná zima. No, vlastně co je to zima... Na podzim jsem, kromě jiného, také vlezl do internetového obchodu a našel jsem tam krásnou, žlutou, pracovní bundu s reflexními pruhy. Vyznačuje se tím že je velmi teplá, lehká a velmi pohodlná. Pro jízdu tedy jak stvořená. Co na tom že to není značkový obleček pro cyklisty.

Takže máme 9 hodin, je čas abych se vydal na cestu. Jo a jen tak pro zajímavost, pojedu sám. Nenašel se totiž nikdo, kdo by chtěl něco podobného se mnou absolvovat. Přestože půjde o malý a jednoduchý výjezd, protože se jedná o zkušební jízdu.

Jako metu dnešního výjezdu jsem si vybral hrad Okoř. Není úplně daleko, cesta k němu je sice podle písňe trnitá, zato však roubená stromama. Pojedu tedy do Stromovky, potom do Roztok, pak kopce nahoru, potom do Velkých Přílep, tam odbočím a na Okoř už je to jen kousek. Jízda samotná nepřináší nic mimořádného zatím jedu za své motor je třeba používat.

Za necelou hodinku jsem v Roztokách. A teď mám možnosti: buď jet v Roztokách po silnici do kopce, nebo jet podle řeky a pak vyšplhat takřka kolmo nahoru Úholičkách. Volím druhou variantu. Vede mě k tomu to, že test motoru bude nejlepší na opravdu prudkém kopci. Na všech prospektech, které jsem při koupi motoru obdržel, včetně štítku na motoru samotném píšou, že tento má výkon 1400 wattů. Uvidíme tedy, jestli tomu tak je, a jak se to celé bude chovat.

Samotná cesta podél řeky není nijak zajímavá.

Je to tu pořád po rovině, lehce to klouže, kolem je poprašek sněhu, zima není nijak dotěrná. Toto trvá přibližně jeden kilometr. Dále je cesta nesjízdná. Hmm, to se mi ale vůbec nelíbí. Tak jinak! Vracím se do Roztok a pojedou bohužel po silnici nahoru. Na druhou stranu i zde mohou provést onen test, a ještě to bude okořeněné o to, že je to v serpentínách.

Už jsem zpátky na silnici a jedu nahoru. Zapínám zatím pouze prvního asistenta. To je takové že při prvním asistentovi nám motor pomáhá 200 wattů. Při druhém asistentovi 400 wattů, při třetím 600, a při čtvrtém 800. Pátý pak plným výkonem. S úžasem zjišťuji, že pro tento druh silnice do tohoto kopce s touto strategií stačí pomoc prvního asistenta a to 200 wattů. Kopec jsem vyjel ani nevím jak.

Vyjel jsem z města a za ním se jal chvíli odpočívat. Pro ty kteří tu se mnou nejsou je zde několik obrázků toho, jak to za Roztoky vypadá.

Pokračuji v cestě. Až do Velkých Přílep vlastním pohonem, a připadá mi že jsem tam za chvíli. Uprostřed obce odbočuji směrem na Okoř, vše probíhá jak má, neděje se nic mimořádného.

Jediné co musím udělat je dávat pozor, protože silnice je mokrá a lehoulinec namrzlá. Tedy by se mohlo stát že bych někde dostal smyk a následek pak většinou velmi bolí. Ale to se zatím nestalo. A tak jsem za další necelou půlhodinku na Okoři.

Vlastně jsem tu v zimě ještě nebyl. Je to tu zasněžené, stromy které vroubí cestu jsou bez listů, na druhou stranu je tu spousta lidí. Dost by mě zajímalo co se to tu dnes děje. Špatně je na tom to, že tato úžasná cesta je tvořena ledovou krustou. Dále jet nemohu. Musím jít po svých, a kolo tlačit. Je tu však vychytávka v podobě tlačítka, které když se drží, kolo se dá do pohybu rychlostí 6 km/h. Podle návodu je to další asistent, který má dopomoci při vedení kola,

protože je jak píšou v návodu velmi těžké. To ovšem nepotěžkali moje výpravní kolo.

A tak si pomalu jdu po cestě míjím lidi kteří jdou zpět, předcházejí mě lidé kteří jdou tam a všichni se velmi diví, že v takovémto počasí jedu na kole. A už jsem na konci slepé cesty směrem k hradu. Je to zvláštní, není tu nic. Jen houf postávajících lidí kteří sem dorazili stejně jako já. Hrad je uzavřen, hospoda rovněž. Ani poslechem útržků rozhovorů jsem nepochopil proč jsem ti všichni přišli. Tak jo. Je čas jet domů.

Nepojedu však stejnou cestou, mám totiž vymyšlený jiný návrat. A nepojedu přes Roztoky, ale přes Suchdol. To reprezentuje jet u rybníka na Okoři rovně, místo nahoru a zpět příjezdovou trasu.

Jede se dobře, silnice je rovná, ale jen malinko do kopce, tedy jedu bez motoru. Až na dva chodce a pak na křižovatce najednou sličnou cyklistku jsem tu úplně sám a to až do Suchdola.

Teprve tam potkávám několik lidí na zastávce autobusu. Sjezd ze Suchdola do Podbaby je velmi, velmi opatrný. Kopec je příkrý a dlouhý a vůbec se nepotřebuju vyválet v příkopu. Mám však zapnutou další funkci kterou toto kolo nyní oplývá. A to je tempomat. Při jízdě z kopce způsobuje, že dochází k rekuperaci, tedy nabíjení baterie pomocí motoru přepnutého na dynamo, a zároveň brždění motorem. Nádherná funkce. Nastavím si jak rychle chci jet, a vše co je potřeba pro brždění se nalévá do baterie.

Dole jsem za pár minut. Tady je krásná čtyřproudová silnice, shodou okolností tu nic nejede, tedy je nejvyšší čas na rychlostní testy. Najel jsem si do poloviny pruhu a vzal za rukojeť zrychlovače. Kolo, které pobídnula síla 1400 wattů, vystřelilo kupředu. Během přibližně 10 sekund ukazoval tachometr 50 km v hodině. Asi moc nekecal. Všichni kdo řídíme auta ve městě máme tuto rychlost v oku. Po několika desítkách metrů jsem toho nechal. Jede to krásně, ale na tuto rychlost v tomto počasí a při tomto stavu silnice nejsem úplně připraven. Kromě toho budou za chvíli odbočovat doleva.

Po odbočení jsem na tempomatu nastavil 20 km v hodině a byl jsem zvědav jak si s tím elektronika kola poradí. Použil jsem novou cyklostezku vedoucí těsně po břehu řeky. Víím, že právě tam je krátký ale velmi prudký kopeček dolů. Poradila si s ním velmi pěkně. Jakmile rychlost narostla o 6 km v hodině, začal jsem cítit jak kolo brzdí a zároveň se na displeji ukázal symbol nabíjení baterie.

Vyjel jsem na silnici, která vede po severní části Stromovky. Vypnul jsem tempomat a dále pokračoval vlastní silou. Kolo jede krásně, není třeba používat motor.

Zbytek cesty již nebyl nijak zajímavý. Jako každý průjezd Prahou. Jediné co stojí za zmínku, je sjezd z ulice Americká do ulice Perucká, kterou tvoří velmi prudký kostkovaný sjezd. I zde jsem chtěl použít tempomat ale nepodařilo se mi jej zapnout. Jel jsem

příliš rychle a měl jsem obavu že mi od koly uklouznou mokré kostky, a tudíž jsem raději velmi opatrně používal brzdy. Sjezd však velmi dobře znám a tak se obešel bez potíží. A dále už to opravdu nebylo zajímavé. Najal jsem k Botiči a podle něj až domů.

Tím tedy končí úplně první letošní výjezd. Dost mě mrzí, že jsem na to byl sám. Ale třeba příště...

A to je vlastně všechno. Jsem velmi překvapen, jak samotné kolo velmi pěkně jezdí, a k tomu jak krásně funguje motor a jeho příslušenství. Už se těším na další jistě krásný výjezd.

© Hell's Tour club 2016

Dig

Neprodejné

e-mail: dig@hellstourclub.eu